

Всред уличния мрак, за миг се мярка печалното, уморено лице на Ирина.

Пред желязната врата на "Никотина" се е събрала малка група хора.

На тротоара, под лунната светлина тъмнее трупът на убит човек. Приближава Ирина.

- Какво е това?

- Какво! Не виждаш ли? Убит човек! - троснато ѝ отвръща възрастен мъж.

- Кой го убил.

- Пазачите на склада.

- Защо?

- Искал да подпали тютюна на чорбаджийте! Анархист!

Ирина отминава с разтросено лице и влиза в двора на склада.

В хола на господарската къща, пред бюфета, Борис си налива коняк.

Влиза Ирина.

Борис я поглежда.

- Как е майка ти?

Ирина повдига рамене и уморено се отпуска на едно кресло.

- Ти върви през трупове! Не се ^{мн}ужасявам от това? - тъжно проговаря тя.

- Бих желал да се отървея от тази чувствителност, да заприличам на мене, да станеш силна! - отвръща ѝ Борис.

- Ти силен ли си. ?

- Животът и успехите ми го доказват!

Борис си налива втора чаша коняк.

Ирина гледа замислено буталката.

- А какво те кара да пиеш всяка вечер? - тихо и тъжно